

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den franske Kone i Sorø

Citation: Drachmann, Holger: "Den franske Kone i Sorø", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 221. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann04tom-shoot-workid56086/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Ak Herregud: saa bæres Du der
 Saa fattig i Vinternøden.
 Men saadan en Konge har Svensken kær,
 Som bæres af Folket i Døden!

Den franske Kone i Sorø.

(Dragonens Ven beretter).

Han kom fra Frankrige hjem,
 Dragonen, da Krigen var omme;
 Underkorporal var der dem,
 Som mente, men nej sa'e somme.
 Peter Knudsen ved tredje Kompagni
 Havde ingen Snor paa sin Frakke;
 At slaas han kaldte „at takke“ —
 Se det var paa Fransk, skal jeg si'.

Jeg takker nu selv for min Part
 Og bli'r, med Forlov, helst herhjemme;
 Manegen er ikke noget rart,
 Og Krigsfolk skal være saa slemme.
 Peter Knudsen var ellers en Ka'l.
 — Jeg kendte ham godt, maa I vide —
 Som kunde baade hugge og ride
 Saa godt som nogen Korporal.

Saa kom han da hjem, kan jeg tro
 — Det gjorde der flere for Resten —;
 Men Peter var bleven til to:
 Han havde sin *Kone paa Hesten*;
 En væver, fornøjelig en
 Med Øjne saa sorte som Kullet;
 Hun sprang som en Kat ned paa Guivet
 Og viste to nysselige Ben.

Fra Frankrige var hun. Naa ja,
 Det var jo lidt langvejs borte
 At ta' sig en Kone fra —
 Vi undredes og, hvor han turde.
 Men Peter var ikke ræd,
 Og Løjtnanten hjalp dem med Sagen;
 Nok er det, hun kom op paa Bagen
 Af Hesten og travede med.

„Sandrine“ saa var hendes Navn.
 Snart var det paa altes Munde;
 Hun stræbte og gjorde Gavn,
 Ja mer end forlanges kunde.
 Fra Hjemmet var hun nok vant
 Til blidere Kaar og Dage,
 Men aldrig saa hørtes hun klage,
 Hvor ondt hun i Verden det fandt.

Her var der kun ringe Kaar,
 Hun kunde ej sidde som Frue;
 Ja ofte var Nøden haard
 I den fattige Indsidderstue.
 Dog sled hun med trøstigt Sind
 — Den Ting maa man lade Konen —
 Og satte glad med Dragonen
 Fem Smaafolk i Verden ind.

Saa sygned Dragonen hen,
 Men Godtfolk saa' ham til Bedste;
 Paa „Gaarden“ han havde en Ven,
 Som gav ham at passe Heste;
 Dem passede *Konen* endda;
 Og Bæsterne kendte Sandrine,
 De vrinsked i Spiltov og Line,
 Saa saare hun sa'e: Se moa!

Saa fik han som Natvægter Post,
 Han skulde passe paa Staden;
 Men naar det var ondt Vejr og Frost;
 Saa hented hun Peter fra Gaden,
 Og trak selv i Mandens Mondur,
 Og tabte ikke Humøret,
 Men gik med Kabudsen om Øret
 Og raabte sin hele Tur.

Og Aarene kom og gik
 Hun sled, det skal Herren vide,
 Og da han sin Helsot fik,
 Hun veg ikke fra hans Side.
 De graved ham ned paa Dansk;
 Vor Præst han bad ved hans Kiste,
 Men hun var sig lig til det sidste,
 Hun bad for sin Peter paa Fransk.